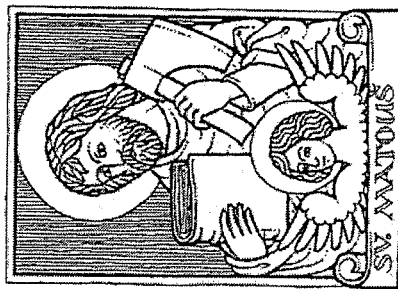

MATOUŠ

ČÍSLO 48

VÁNOCE 2007

VÁNOCE 2007

Občasník farního společenství Fryšavy a Sněžného.

Přehled bohoslužeb a vyučování náboženství na našem území:

Fryšava: neděle - mše sv. .... 8:45 hod.
středa - mše pro mládež ..... 18:00 hod.
pátek - mše nebo nešpory ..... 18:00 hod.
(První pátek v měsíci je mše svatá, ostatní
pátky probíhají ve stejný čas nešpory.)
vyučování náboženství - čtvrtek ..... 11,30 a 12:30 hod.

Sněžné: neděle - mše sv. .... 10:30 hod.
vyučování náboženství: čtvrtek ..... 16:45 hod.

Krásné: léto - sobota ..... 17:00 hod.
zima - sobota ..... 16:00 hod.

Vánoce, to není jen datum v kalendáři.
To je výchozí situace každého člověka.
Týkají se nás všech.

Pavel VI.

STARĚC PŘED JESLEMI

Býval jsem pastýř ovcí, ale už jsem star,
před očima se mi dělají mžitky.

Také myšlenky mně v hlavě přeskakují.

Bojím se, že jako ty nohy mé ani mé chtění
není v moci mé.

A přece, můj Ježíši, mne to sem táhlo
a já se vydal na cestu. Všichni mě předběhli,
ale tomu jsem dávno navykl a jednu myšlenku mám,
že každého jsem daleko předběhl v zlém.
V Knihách tvých je však psáno, že ani starci nejsou
vyloučeni z vyvolených.

Anděla jsem neviděl, protože mi ho začláněli ti, co byli blíž,
takže jsem neviděl nic jiného, a bylo slyšet tolik hlasů,
že do konce světa by jich nikdo nespočítal a byl to jeden hlas:
GLORIA IN EXCELSIS DEO...

Podle Jakuba Demla
tentokrát váš starý farář

VÁNOČNÍ DÍKŮČINĚNÍ

Můj Ježíši,

mnozí se zaradovali, protože tě hledali a našli.
Já se raduji, protože tys mne hledal a našel.

Betlémsí pastýři slyšeli radostnou zvěst od anděla.

Já jsem slyšel evangelium přímo od tebe.

Mudrci od východu tě hledali a přinesli ti dary.

Tys hledal mne a přinesl jsi mi dar nejvzácnější: spásu.

Maria je pozeňnaná, protože přebýval v jejím těle.

Já jsem šťastný, protože přebýváš v mé rodině.

Prorok Simeon se zaradoval, když jeho oči spatřily Spasitele.

Já jsem tě neviděl, ale uvěřil jsem v tebe.

Blahoslavení, kteří neviděli a přece uvěřili, - řekl jsi.
Jsem blažený s Marií a se Simeonem.

Raduji se s pastýři a mudrci.

Chválim tě a velebím tě se všemi křesťany světa.

Podle Johnsona Gnanabaranama

VĚŘÍTE JEŠTĚ NA JEŽÍŠKA ?

Zastavili se u mne mladí rodiče dvou malých děťátek: „Máme starost, jak dlouho ještě dokážem uchovat dětem kouzlo vánoc: že Ježíšek přináší dárky.“ A včera jsem vzal do ruky Katol. týdeník – celá l. stránka: Známé osobnosti odpovídaly, jak dlouho jsi věřil na Ježíška, že Ježíšek nosí dárky?

Vy děti, co jste zde, vy si snad myslíte, že Ježíšek nosí dárky sám v nůši na zádech z nebe, že se spouští kominem, leze oknem?

Já doufám, že vy už jistě víte, že dárky od Ježíška jsou, to ano, ale docela jinak, pěkněji, opravdověji.

Ne tak, že by on je sám nosil, ale že on to lidi učil a dodnes učí: Že velcí lidé mají mít své děti rádi, že jim mají dělat radost, že jim mají dávat dárky.

Jistě se už, děti, těšíte na dárky, co najdete pod stromečkem. Já se také těším, že nějaký dárek pod stromečkem najdu.

Takhle to na světě nebylo vždycky. Předtím než přišel na svět Pán Ježíš, to bylo mezi rodiči a dětmi docela jinak.

Ve starém Řecku, třeba v Athénách, byla za městem skála a s té shazovali do rokle vlkům děti, které rodiče nechtěli.

A ve starém Římě, když se dítě narodilo, přinesli je před otce, ten se podíval, ukázal palcem nahoru, když mělo zůstat naživu, nebo palcem dolů, když ho nechtěl. To je pak hodili do kanálu a tam se o ně krysy postaraly.

A ty děti, co zůstaly naživu? Dali je na výchovu otrokům – až do 18 let. Otrok se řekne řecky paidagos – dodnes se našim učitelů říká pedagogové = otroci.

To až Pán Ježíš učil lidi, aby měli své děti rádi, aby dětem dělali radost, dávali dárky.

Proto my o vánocích, když slavíme narozeniny Pána Ježíše, dáваме si navzájem potají dárky, abychom si dělali radost.

A vy, děti, se už jistě na dárky nejen těšíte, ale také už chystáte své dárky druhým – sourozencům, rodičům.

Byl jsem na návštěvě. Rodiče mi hrdě ukazovali, co naši pod stromečkem: tatínek obrázek maminky od malého, maminka strouhátko od větší dcerky.

A kdo, děti, svůj dárek pro své ještě nemáte, možná do večere ještě stihnete namalovat obrázek, nachystat dárek. Protože velká radost je dárky dostávat, ale ještě větší radost je dárky dávat.

Sestry a bratři znovu k nám přichází posvátná noc, která znamená pro svět nový záblesk naděje. Je totiž znamením, že Bůh neodnímá člověku svou pomoc, ale stále znovu nás učí, jak se máme mít rádi, být na sebe hodní, dělat si radost.

Aby se ve vánoční noci Boží láska mohla zrodit i v našich srdcích, naslouchejme krásným zpěvům, zúčastňujme se z celého srdce svatě večere s našim Pánem.

A nedejte se nikým poplést, vy malé i velké děti Boží. Nepřestaňte nikdy věřit, že dárky pod stromečkem jsou dárky Ježíškovy lásky, připravené rukama nás, co se máme rádi.

MYŠLENKY Z DIÁŘE SESTER PAULINEK

Naše láska k lidem je mírou naší lásky k Bohu.

Sv. Terezie z Avily

Kdo chce nalézat Boha tváří v tvář,

ten ho nesmí hledat na obloze svých myšlenek,
ale v lásce člověka k člověku.

R. Roland

Kristus se chce narodit ve všech lidech,
které denně potkávám.

Chce v nich růst, žít, vstát z mrtvých.

Ch. Lubich

VÁNOČNÍ MEDITACE

Narození Páně Lk 2,1-14

„Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí“
Pastýři nacházejí dítě v jeslích. – Žasnou nad tajemstvím: Bůh se zjevil v dítěti – chudý, bezmocný, blízký.

Zázrak, který se nedá pochopit. Znamení, které se lehce přehlédne.

A přece, kdo napříště bude pohrdat dítětem, půjde nevyšmavě kolem chudáka, odepře pomoc potřebnému – ten odmítá Boha, můj Boha, opovrhne Bohem.

Neboť ono „naleznete dítě“ je znamením provždy.

Tak i dnes, v tento den, můžeme potkat ubohé, bezbrané, bezmocné – i dnes můžeme potkat Boha.

„Protože se pro ně nenašlo místo pod střechou“

Jak často jsou zavřeny i dveře našeho srdce. Ježíš obchází a klepe. Někdy vnitřním hlasem, někdy událostí života, někdy výzvou druhého člověka.

Uslýšíme jeho klepání? Poznáme ho? Otevřeme mu? Pustíme ho dovnitř?

Ježíš na nás nezapomíná. Stále znovu přichází až k našim dveřím, až k dveřím našeho srdce. Klepe... Dokud ho nevyzvem, nevejde. Musíme mu otevřít a vyzvat ho, aby vstoupil.

Tehdy vstoupí a zůstane s námi.

„Pojďme až do Betléma“

Pojďme...

Dovedeme my vyzvat druhé ke společné cestě k Ježíši? Dovedeme vyzvat všechny: Pojďte, kteří hledáte, kteří se namáháte, kteří jste unaveni?

A když je vyzvem a oni přesto nejdou, bereme je s sebou aspoň v modlitbách? Svě děti, příbuzné, přátele, sousedy? Bereme je s sebou? Všechny, kteří jsou ještě daleko?

Všichni jsme pozváni, pro všechny platí: Dnes se vám narodil Spasitel!

„Protože se pro ně nenašlo místo pod střechem.“
Maria čeká dítě.

Ale jinak je nečeká nikdo. Naopak, dítě a jeho matka jsou nežádoucí. Nikoho nezajímá, kde a za jakých okolností se dítě narodí. A tak přichází na svět mimo město, mimo okruh tehdejší společnosti. Možná i dnes bude spíše k nalezení tam, kde bychom ho nečekali. Je snadné přijmout Boha, jakého si představujeme. Ale není snadné přijmout ho tak jak je mezi námi přítomen. V každém člověku čeká Bůh na to, abychom ho poznali a přijali.

„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi.“
Bůh vstoupil do dějin lidí. Přišel, aby nám ukázal, že život může být krásný a radostný. Že stojí za to poprat se s jeho těžkostmi. Matko Stvořitelova, pros za všechny lidi, kteří pomáhají budovat Boží království tím, že na svém místě pracují s celým srdcem.

„Spěchali tam a našli Marii a Josefa i to děťátko položené do jeslí.“
Bůh může být milován, ne chápán. Pouze láska se jej může zmocnit a být u něj. Na první pohled se to zdá cizí. Ale pouze tato pravda dává smysl Boží spravedlnosti. Kdyby byl Bůh dosažitelný inteligencí, bylo by to nespravedlivé. Pak by to měli nejsnadnější moudří a velcí tohoto světa. Byl by nedosažitelný malým, chudým, nevědomým. Bůh ukázal cestu, která je stejně snadná pro všechny. Zjevuje se nám cestou lásky, prostřednictvím schopnosti, která je u všech stejná.

„Pojďme do Betléma a podívejme se, co se tam stalo.“
Pojďme i my a řekněme všem ostatním: Pojďte s námi!
Pojďte všichni, kteří hledáte radost a toužíte po životě. Pojďte! To Dítě v jeslích je ten, koho hledáte.
Pojďme tedy všichni, Kristus přišel kvůli nám, lidé naší doby!

STAŇ SE ČLOVĚKEM

Bůh se stal člověkem. Proč vlastně? Zřejmě proto, abychom my lidé zůstali lidmi, abych i já se stal člověkem. Nad našimi betlémy by vlastně měl být nápis: „Lidé, dělejte to jako Bůh: staňte se lidmi!“ –

Takhle psal svému biskupovi mladý křesťan. A dopis končil: „Vy jste se stal biskupem, Bůh se stal člověkem. Dokážete jít ve stopách Božích?“ – A onen biskup nad tím dopisem dlouho přemýšlel.

Uposlechněme dnes výzvu mladého křesťana a představme si ten nápis nad naším betlémem: „Dělej to jako Bůh – staň se člověkem!“ Ale nač takovou výzvu – copak nejsme lidé? Ne docela, jinak by se nedělo tolik nelidskostí v našem světě. A zdá se, že těch nelidskostí rok od roku spíš přibývá, než ubývá. Nelidskost je v nás, kolem nás, ve světě. Nemusím je nijak vypočítávat, každý z vás o nich ví.

Co se to děje se světem? Co jsme se namluvili o pokroku lidstva – a k čemu ten pokrok pokračuje? K stále větší lidskosti nebo k stále větší nelidskosti? Co jsme se namluvili o seberealizaci – a teď vidíme, že spějeme spíš k sebezničení. Nedávno jsem si koupil knížku o vývoji lidstva a tam stojí: „Nejnebezpečnějším nepřitelem člověka je – člověk.“

Gertrude von le Fort

V CO VĚŘÍM

Odpověď na otázku, v co věřím, pro mě spočívá ve vánočním poselství evangelia. Zvěští: „Bůh se stal člověkem“ se uzavírají hlubiny neprozkoumaného Boha a místem zjevení se stává člověk, na nějž Bůh sestoupil jako duch lásky. Věřím tedy v Boha a v člověka, ale – řečeno hned předem – jen proto, že věřím v Boha, mohu také věřit v člověka. Právě v našich dnech se lidství člověka bez víry v Boha stalo zcela, nevěrohodným. Vánoční poselství není jen jedinečnou událostí středověčerní noci, totiž narozením Božího dítěte v Betlémě, nýbrž je odhodláním zrcadlit v naší lidskosti paprsek Boží lásky a zviditelnit ji, i když jen jako slabý odlesk.

Dnes se velmi mnoho vytratilo z tohoto smyslu vánočního poselství. Zalykáme se sice dárky a vnějšími svátečními přípravami, ale celý adventní čas, kdysi věnovaný vnitřnímu usebrání směřujícímu ke zjevení Boží lásky, se stal pouhým hříštěm „obchodu s vánočním zbožím“. I obdarování a snaha potěšit nejbližší k pravým vánocům patří jako výraz Boží lásky, jež se zrcadlí v člověku – tento význam je však v horečném tempu dnešního života značně přehlížen nebo nepochopitelně odmítán.

Ptali jsme se už, jaké duchovní předpoklady bychom nabídli, kdyby se nám skutečně podařilo létat na měsíc a hvězdy? Antika měla za to, že jejich dráhy jsou uspořádány kosmickou látkou, slyšela hamonii sfér. Co jsme schopni oproti tomu nabídnout my? Jaké poseilství bychom nesli do vesmíru? Byla by to hesla věčného sváru našich pozemských národů, děla, bomby a rakety, kterými si vzájemně usilujeme o život? Či naše touha po moci a po penězích, náš neúnavný shon? Co nemůžeme hvězdám zvěstovat, žádná hvězda nikdy nezvěstuje nám – s vyjímkou jedné, která se kdysi objevila nad Betlémem.

Kde se nedostává lásky, zbývá jen utrpení.

Jak je jen možné, že se Bůh ještě může člověku sdělovat?

Pokud chce dnešní člověk zakusit Boží lásku, musí se nejprve obrátit ke své vlastní důstojnosti.

Přeložila Jílková

L. Evelyn:

BŮH, K NĚMUŽ SE MODLÍME RÁDI

Modlit se neznamená především hovořit k Bohu, nýbrž naslouchat Bohu, který hovoří k nám.

Modlit se neznamená Boha prosit, nýbrž přijmout, co Bůh mi chce dát. Nejde o to, aby Bůh vyslyšel nás, nýbrž my musíme vyslyšet jeho.

„Začkoliv budete prosit mým jménem, bude vám dáno.“ A nebylo-li vám to poskytnuto, nemodlili jste se správně.

Ale cožpak to není mystifikace, tvrdíme-li, že Bůh nás vyslyší, prosíme-li ho o to, co nám stejně chce dát?

A chcete snad opravdu něco jiného? Myslíte, že víte lépe než on, co je vám ku prospěchu?

Náš přirozené představy o Bohu jsou trochu pohanské. V pohledu na Boha se lidé tak zmýlili, že musel přijít on sám, aby jim řekl, kdo je. „Boha nikdy nikdo neviděl... teprve Syn podal o něm zprávu.“ (J 1,18).

Většina lidí cítí před Bohem svou vinu. Mají strach a představují si Boha jako nespokojeného, nevrlého a přísného pána. Bůh stvořil člověka podle obrazu a podobnosti svého, ale člověk mu to jaksepatří odplatil. Stvořil si boha ke svému obrazu.

Neodolatelně nás to totiž nutká, abychom si představovali Boha podle svého obrazu: majestátního, panovačného a hrůzu nahánějícího. Protože však s tím nejsme příliš spokojeni, předpokládáme, že také on není spokojen s námi.

Nuže, přání a vkus Kristův jsou zřejmé: on nežádá, abychom milovali jeho a jemu nabízeli dary. On nám ukládá, abychom se milovali navzájem. Abychom mu projevíli svou lásku tím, že budeme milovat své bratry. Hlásá nám, že jsme učinili pro něho to, co jsme učinili nejmenšímu z našich bratrů.

Celé zjevení nás však učí, že Bůh není takový, jako my. Že nesmíme dát na to, co my k němu cítíme, chceme-li vědět, co on cítí k nám. Bůh nás miluje, i když my nemilujeme jeho. Aby nás miloval, není mu třeba, abychom milovali my jeho. Bůh nás nemiluje proto, že bychom byli jeho lásky hodni, nýbrž miluje nás tak trpělivě a něžně, že se nakonec staneme dobrými.

Jsi farizejem, chceš-li s Bohem soutěžit v lásce ještě dříve než jsi poznal jeho lásku.

Jsou dva druhy farizeů: ten jeden si osobuje právo být milován proto, že si to zaslouží – modlí se, dává dary, obětuje. Druhý má znaménka opačná, domnívá se, že nemůže být milován, protože si to nenaslouží.

Křesťanství však je radostné poseilství o tom, že Bůh tě miluje, ačkoliv toho nejsi hoden.

Následek toho je nesmírný: musíte jednat jako váš Bůh. Čekáte-li až budou vaši bratři vaší lásky hodni, budete čekat ještě celý svůj život. Oni totiž čekají, že budou milováni! Oni potřebují lásku, aby se stali lepšími- Bůh nečekal se svou láskou, až budeme této lásky hodni. Musíme proto milovat své bratry tolik, aby se stali lásky hodnými.

Boha známe vlastně jen šťastnou náhodou, milostí, překvapením, zjevením, a to nikoliv pouze zjevením, které bylo před dvěma tisíci roky zachyceno a pečlivě uloženo, nýbrž stálým, bezprostředním, osobním zjevením, neustálými svátků Ducha svatého. Dnes stejně jako za dob proroků izraelských.

Existuje znamení toho, že Boha znáš: najednou totiž zjistíš, že jsi ho nikdy neznal.

Dokud jsi spokojen sám se sebou, pyšný na své konání, uspokojen svými náboženskými znalostmi, je to důkaz, že jsi dosud nepotkal nikoho neobyčejně velikého.

Křesťanství je dnes stejně nové a stejně převratné jako v době svého vzniku.

Kristus je Koperníkem v oblasti náboženství. Před ním se všechno točilo kolem kultu Boha: jak Boha usmířit, jak ho příznivě naladit, jak uklidnit vlastní strach – odváděním dávků poct, zlata a krve.

Kristus však zaměřil všechno na službu člověku. Právý kult Boha nezapomene nikdy na úctu k člověku.

„Jak mohu nalézt před Bohem milost?“ táže se pohan plný strachu. A Kristus odpovídá: Hledej milost u svého bratra, buď sám „milostivý“, buď přívětivý ke svému bratru.

Pohanovi je všechno svaté – jen člověk nikoliv. Svatý je chrám, oltář, nádoby; svatá jsou místa (háje, studánky, pahorky), k nimž putujeme. Svatá je opice i kráva – a člověk vedle těchto „chrámů Božích“ umírá hladý!

Pro Krista však právě člověk je svatý a ostatní je zde k jeho službám.

Umité si představit otce, který plodí děti proto, aby jej tyto děti chválily a jemu sloužily? Budete vy přivádět děti na svět proto, aby vás chválily a vám sloužily? Nuže slibuji vám k tomu pěknou zábavu! Zaujmete leccos s naší omladinou!

Je to samozřejmě obráceně: děti přivádíme na svět proto, abychom je milovali a jim sloužili, a to tak dlouho, až jednoho dne budou samy schopny milovat a sloužit jako vy. Ale pozor: ne milovat vás nebo sloužit vám – nikoliv, milovat druhé a sloužit druhým, stát se sám nebo sama opět otcem nebo matkou. Tehdy jste vskutku naplnili své otcovství a předali je dál. Kdybyste vychovali své děti jen pro sebe, pak byste své otcovství popřeli. Chcete-li však, aby se vaše děti opět staly otcem a matkou, tu své otcovství rozšířte hluboko do čirého světa. Domníváte se, že Bůh je méně dobrý než vy?

Bůh stvořil člověka, aby se člověk stal otcem, aby se člověk stal láskou. Bůh stvořil svět, aby v něm zažehl oheň lásky, který má zachraňovat všechno kolem a sahat až k hranicím vesmíru.

Boha nemusíme milovat, ale žít z něho. Je strašně milovat lásku. Bůh není jen předmětem tvé lásky, on je její hybnou silou. Bůh nesouvisí s láskou lidskou: on je její podstatou.

Pro Boha musíš vykonat mnohem více než ho jen milovat, musíš připustit, aby se v tobě stal tělem, aby tě k sobě připodobnil, aby skrze tebe miloval. Bůh je život z něhož žiješ, Bůh je láska.

Kristus ohlásil, že velkolepý kult Jeruzaléma už neplatí, že na jeho místo nastoupí kult duchovní (v duchu a pravdě), že chrám bude rozmetán a nahrazen jeho tělem, že bude vybudován z živých kamenů.

Neděle je pro člověka, ne člověk pro neděli. Kostel byl postaven pro lidi, ne pro Boha. Je domem lidí. Kněz není ve službách Boha, nýbrž ve službách lidí.

V modlitbě pak nechte v sobě vystupovat vše, co vám vnukne Bůh lásky, slitování, soucitu a solidarity s těmi, kteří trpí. Jedině Bůh může milovat celý svět tak silně, že pošle svého syna (to jste teď vy) na tento svět, aby jej zachránil. Modlit se znamená dát se Bohem poučít o jeho lásce k člověku.

Křesťanský kostel není jen „dům Boží“, je to dům lidu, dům modlitby, shromáždění věřících.

Ježíš Kristus se stal chudý, abychom my chudé milovali a ujímali se jich. My však jsme učinili chudé ještě chudšími, abychom Ježíše obohatili.

Pohanský kněz se zasvětil službě svému Bohu. Ježíš Kristus se zasvětil službě člověku. Bůh si nenechává nic pro sebe, a kdo se věnuje jemu, toho posílá k ostatním, aby jim přinesl radostné poselství o osvobození a důstojnosti člověka. Pohanský kněz byl prostředníkem a vyjednával zdlouhavě, aby spojil lidi s Bohem a Boha s lidmi.

Jediná pocta, kterou knězi musíme prokázat, je ta, že ho necháme vykonávat jeho funkci být služebníkem všech.

Přítomnost Kristova ve mši nás ohromuje tím, že on sám se opásá zástěrou, myje nám nohy, nechá nás usadit se u stolu, sám zůstane stát a nás obsluhuje! Udivujeme svět touto přítomností Kristovou ještě dnes?

Křesťanské zjevení osvobozuje člověka a zachraňuje ho zjevením Boha, který je pokorný, mírný, chudý a milosrdný.

Můžeme se stát v současné situaci, na současné úrovni Božími služebníky ihned, učiníme-li ze sebe posledního ze všech a staneme-li se služebníkem všech.

Pak bude tvá denní práce radostnou prací, protože budeš vzdávat díky stále a všude. Každé rozdělení chleba, každé odpuštění je svátost, zjevení Boží. Nesmíš si myslet, že kult Boha odbudeš několika obřady, ale měl bys vědět, že tvým úkolem je, abys ve zjevení Boha pokračoval,

abys opakoval Boží projevy lásky, rozdílení a odpouštění všude ve světě.
Pak uvidíme jeho slávu a to nikoliv tu, kterou jsme podle své chuti
vnutili, nýbrž tu, kterou si zvolil a chtěl milovat On až na kříž.

Z knihy L.Evelyho: Modlitba moderního člověka
Vydavatelství Grantis. Ústí n. Orlicí, 2007.

O MODLITBĚ PŘED SPANÍM

Spánek může být podle Písma také dobou vnitřní uvolněnosti
člověka, ve které je přístupný pro Boží pokyny.

Vskutku: každodenní spánek je něco velmi tajemného. Člověk,
který představuje svobodnou osobnost, odpoutává se ve spánku, vydává
se ze svých rukou, svěřuje se silám své bytosti, kterou nestvořil a
nepřehlédne.

Spánek je aktem důvěry ve vnitřní správnost a dobrotu lidského
světa. Je-li spánek takto uskutečňován – není-li tedy jen stimulou
převahou fyziologického mechanismu, ale je v plně lidském aktu
uvolněný a důvěrně přijímaný . Pak je akt usínání vlastně příbuzný
s vnitřní skladbou modlitby.

Není divu, že křesťan pociťuje, že spánek má být uveden večerní
modlitbou. Modlitbou odpovídající situaci modlícího se, uvědoměným a
smírným rozloučením se dnem a jeho všedními starostmi a důvěrným
odevzdáním se tajemství, které nás stále obklopuje láskou.

Jestliže je spánek přijímán jako modlitba, pak je tajemná hloubka
vlastní bytosti, do které ve spánku upadáme, požehnaná. A andělé Boží
střeží spánek. Pak je spánek pokojný a uvolněný, je to komunikace se
základy, na kterých je založena a v nichž musí zůstat zakořeněna celá
svobodná lidská osobnost, má-li člověk zůstat zdravý nebo se uzdravit.

Karl Rahner

xx

Matouš: farní občasník pro vnitřní potřebu vydává farnost Fryšava